

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.283/2023/8.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2023. június 20. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2023. január 17. napján kihirdetett 12.B.38/2021/61. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év 4 (négy) hónapra enyhíti azzal, hogy a szabadságvesztést fogházban rendeli végrehajtani.

A Miskolci Járásbíróság 18.B.1702/2013/46. számú és a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.1714/2014/19. számú ügydöntő határozataival Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónap, 3 (három) év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését mellőzi.

Egyéb részekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt elsőfokú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt – halmazati büntetésül – 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre és 4 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra; Terhelt2 II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt – halmazati büntetésül – 4 év

börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 4 év könyvelői foglalkozástól eltiltásra és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Mindkét vádlott tekintetében – az I. r. terheltnél a végrehajtás elrendelése esetére – rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában pedig elrendelte a Miskolci Járásbíróság 18.B.1702/2013/46. számú ítéletével kiszabott, 3 év próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását. Határozott az eljárás során bűnjelként lefoglalt könyvelési anyag további jogi sorsáról, végül az I. r. vádlottat 282 537 forint, a II. r. terheltet 351 564 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a kihirdetését követően az I. r. vádlott védője a bűnösség megállapítását sérelmezve elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányára alapítottan felmentés, illetőleg a kiszabott büntetés enyhítése érdekében; a II. r. vádlott védelmében eljáró védő elsődlegesen ugyancsak bűncselekmény hiánya, másodsorban bizonyíték hiánya miatti felmentés, harmadsorban a büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést (61. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 9-10. oldal).

[3] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott határidőn belül mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette a határozatot. A tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondott vádlottak a saját nevükben nem tettek jogorvoslati nyilatkozatot.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.144/2023/2. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak. Észrevételei szerint az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok betartásával folytatta le, a bizonyítékokat számba vette, értékelő tevékenységéről számot adott, ezért az általa megállapított tényállás megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban is. A tényállás alapján a vádlottak bűnösségére okszerűen következtetett és a jogi minősítés szintén helytálló. Álláspontja szerint a törvényszék helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó, a vádlottak terhére, illetve javára szóló bűnösségi körülményeket, és a kiszabott büntetéseket is törvényesek, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt mindkét vádlott vonatkozásában.

[5] A II. r. vádlott védője a jogorvoslata írásbeli indokolásában a fellebbezés fő irányát fenntartva az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak találta, melyet azzal indokolt, miszerint a tanúvallomások egyöntetűek abban, hogy a társaságot Terhelt1 I. r. vádlott képviselte, és tény ugyan, hogy esetenként a II. r. vádlott segítette őt munkájában, de ezt alapvetően a könyvelési tevékenységgel tette. Megítélése szerint a számlák, szerződések kitöltése néhány esetben nem áll messze a könyvelési feladatokat ellátó szereptől. Erre tekintettel bűncselekmény, illetve a bűncselekmény bizonyítottságának hiányára hivatkozva felmentés, másodlagosan pedig az első fokon feltárt enyhítő körülmények – különösen a II. r. vádlott rossz egészségi állapota és az időmúlás – nyomatékának megfelelő értékelésével a büntetés enyhítését indítványozta (6. sorszámú másodfokú irat).

[6] Terhelt2 II. r. vádlott a védő által előadottakkal alapvetően egyetértett, melyet akként pontosított, hogy komplett könyvelési anyag hiányában valójában nem végzett könyvelést a cég1 részére, melyet már vallomásában is megemlített. Az ügyvezetői feladatkörbe tartozó tevékenységeket alapvetően az I. r. vádlott látta el, és kérelmének megfelelően ő maga esetenként segítette ebben, de nem vállalta át ez az említett tevékenységet. Ahhoz, hogy a cég gazdasági folyamatára rálásson, lényegesen több ismeretre lett volna szüksége, az ezzel ellentétes törvényszéki megállapítások helytelen ténybeli következtetésen alapulnak. Tevőlegesen nem járult hozzá adóelkerülésre irányuló magatartáshoz, az első fokon megállapított tényállás és ennek következményeként bűnösségének megállapítása téves, és álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a személyére vonatkozó bizonyítékokat értékelő indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Ezért védőjéhez csatlakozva alapvetően a határozat megváltoztatását és felmentését kérte, de egyetértett a fellebbezés másodlagos irányával is, mely a büntetés enyhítését célozta (másodfokú iratok 7. sorszámú utóirata).

[7] Az ítéltábla a perorvoslatok elbírálására a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulást tűzött ki, tekintettel arra, hogy a vádlottak terhére nem jelentettek be fellebbezést és a tényállást megalapozottnak találta, nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését pedig az arra jogosult ügyészség, a vádlottak, valamint a védők sem indítványozták. Ezért a felülbírálatra tanácsuláson került sor. Megjegyzendő, hogy az I. r. vádlott védője a Be. 584. § (6) bekezdésében írt törvényi előírás ellenére a bejelentett fellebbezést nem indokolta írásban, mindez azonban nem képezte akadályát a másodfokú felülbírálatnak.

[8] Az ítéltábla a védelmi jogorvoslatok elsődleges okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen felülvizsgálta, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A Be. fellebbezési normáiban is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a perorvoslatok támadták a tényállást, a bűnösség megállapítását, ezért korlátozott revízióra nem kerülhetett sor.

[9] A hivatkozott törvények szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a továbbiakban azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ebben a körben a Be. 608-609. §-ában foglaltak áttekintésével az volt megállapítható, hogy a törvényszék nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezve. Ilyen eljárási szabálysértésre a fellebbezők sem hivatkoztak.

[10] Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, az indokolt bizonyítást felvette, majd megalapozott történeti tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában, külön nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nem léteből lehet következtetni. Ettől függetlenül rögzíthető, hogy általában a tényállás megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (az elsődleges ténybíróság) vádló által a vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, helyesen és hiánymentesen állapítja meg. E feltételeknek az ítélet megfelel.

[11] Megalapozatlansági hiba jelen ügyben nem volt feltárható. Az elsőfokú bíróság valamennyi releváns tényre alapos bizonyítást folytatott, az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Számba vette a vádlottak védekezését, az eljárás során tett vallomásaikat, az adóigazgatási eljárásban korábban előterjesztett nyilatkozataikat, majd azokat egymással és a további bizonyítékokkal is megfelelően összevetette. Részleteiben vizsgálta a vádlottak viszonyát a vád tárgyává tett cselekmény előtti időszakra visszanyúlóan, így a cég2 működtetésében betöltött szerepüket, majd a cég1 alapítását, gazdálkodását érintően is. Különösen körültekintő figyelmet fordított a vádlottaknak a társaság üzleti partnereivel történt kapcsolattartására, eljárására. Ennek érdekében védekezésük mellett értékelte a releváns tanúvallomásokat, az írásszakértői és könyvszakértői bizonyítás eredményét, a tárgyi bizonyítékként lefoglalt könyvelési iratokat, számlákat és a további okirati bizonyítékokat.

[12] Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az egyenként és kölcsönösen, iratszerűen értékelt bizonyítékok alapján a központi tényeket tagadó vádlottak védekezését elvetve, a tényállást a vádat támogató bizonyítékokra alapította. Különösen az igazságügyi írásszakértő, adó- és járulékszakértő megállapításai, a társaság üzleti partnerei részéről kapcsolatban álló tanú5, tanú2, illetőleg a kft. alkalmazottjaként tanú7 tanúk terhelőnek tekinthető vallomása, a társaság pénzforgalmi számla kimutatásának adatai, a vagyonfelderítés eredménye és az adóigazgatási eljárás anyaga ismeretében értett egyet az ítéltábla azzal az elsőbírói következtetéssel, hogy a kft. által a vád tárgyává tett időszakban bonyolított nagy értékű beszerzések, értékesítések során Terhelt1 I. r. vádlott mint a társaság bejegyzett vezető tisztségviselője rendszeresen és tevékenyen eljár. Ehhez pedig Terhelt2 II. r. vádlott szintén aktív személyes közreműködéssel, az üzleti tárgyalások egy részén való részvételével, a számlák kiállításával, a bankszámla feletti rendelkezési jogosultság birtokában átutalásokkal, könyvelési feladatok elvégzésével elengedhetetlen segítséget nyújtott. A gépjármű kereskedelemmel együtt járó nagy számú iratanyag rendszerezése alapvető érdeke is volt az I. r. vádlottnak a látszólag rendben lévő könyvvezetéshez, amihez a II. r. vádlott személye nélkülözhetetlennek bizonyult. Ezért a II. r. vádlott sem hivatkozhat alappal arra, hogy a bizonyítás során feltárt tevékenysége – melyek egy részét maga sem vitatta – nem tett lehetővé szélesebb rálátást a társaság működésére, a vizsgált gazdasági eseményekre, bevételekre, majd a költségvetés károsításával járó bűncselekmény leplezésére.

[13] Miként az elsőfokú bíróság mérlegelése során helyes ténybeli következtetéssel rámutatott, a jelentős üzleti forgalom bonyolítása során keletkezett bevételek adóhatóság előtti eltitkolására szándékosan, manipulatív módon került sor, hiszen a beszerzésekről és az értékesítésekről könyvelésre alkalmas számlákkal rendelkezett a társaság, ezzel szemben mégsem szerepeltette azokat az adóbevallásokban. A vádlottak tudattartalmának megítéléséhez az elsőfokú ítéletben felsorolt és elemzett személyi, szakértői és okirati bizonyítás megfelelő támpontot nyújtott.

[14] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége mindenben megfelel a formállogika törvényszerűségeinek, mely mérlegelő folyamat eredményeként a tényállást valósághűen állapította meg. Megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja (BH2023. 5.). Kiemeli az ítéltábla, hogy a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybírói jellegét. Ezen elvek a felülbírálati ügyben maradéktalanul érvényesültek. Utal rá az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos, részleges precedens jellegre, hogy a közzétett, eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják (BH2020. 94.II., Kúria Bfv.I.486/2019.). A jelenleg hatályos jogszabályok szerint pedig a precedensektől való eltérés külön bírói indokolást is igényel és alapja lehet rendkívüli jogorvoslatnak is, ezért kiemelt fontosságú a Kúria gyakorlatának ismerete és követése.

[15] A ténybeli hiba hiánya kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban. A felmentésre irányuló védelmi fellebbezések így a törvényes mérlegelést támadták, mely a tudati tények körében is megalapozott tényállásra figyelemmel a tényálláshoz kötöttség elve folytán eredményre nem vezethetett.

[16] Az elsőfokú bíróság e tényállás alapján törvényesen vont következtetést Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak bűnösségére és cselekményeik minősítése is mindenben megfelel az anyagi jognak.

[17] Az elsőfokú bíróság külön nem tért ki rá, ezért az anyagi jogi kérdések felülbírálata során elsőként az emelendő ki, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdésének fő szabálya szerint az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazásának van helye, mert az elbíráláskori Btk. enyhébb megítélést nem eredményez, ugyanis az elkövetés után történt módosításai az ügy szempontjából releváns normákat nem érintettek.

[18] A költségvetést károsító bűncselekmény minősítése mindkét vádlott vonatkozásában helytálló, egyet lehetett érteni azzal, hogy a költségvetési csalás a törvényi egység miatt egységesként minősül, függetlenül attól, hogy az elkövetési magatartás kifejtésére több adóbevallási időszakon keresztül került sor. Ezen felül a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerint üzletszerűen elkövetett, mert a költségvetésbe be nem fizetett, eltitkolt adónemek miatt a haszonszerzést célozta, az I. r. vádlott irányításával a társaságnak abból jelentős összegű bevétele kellett származzon, amit a bűnsegédként felelősségre vont II. r. terhelt támogató cselekvőségével elősegített.

[19] A közbizalom elleni cselekmény megállapítása is törvényes, mert a költségvetési csalás elkövetése érdekében kifejtett, ám más jogtárgyat – a magánokirat bizonyító erejére támaszkodó jogbiztonságot – sértő cselekmény valóban büntetendő, halmazatuk valóságos (BH1993. 271., BH2013. 176.II.). Szemben a költségvetési csalással, e bűncselekménynél nincs akadálya a folytatólagos elkövetés megállapításának, mert annak az ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség bizonyítására való többszöri (havonta ismétlődő) felhasználás esetén helye van (36/2007. BK vélemény).

[20] Helytálló a társaságot mind a közhiteles nyilvántartás, mind az üzleti partneri kör és alkalmazottja szerint is tevőlegesen irányító Terhelt1 I. r. vádlott tettesi, mind pedig az adóelkerülést szándékosan elősegítő Terhelt2 II. r. vádlott bűnsegédi részesi elkövetői alakzatának megállapítása is.

[21] A törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket maradéktalanul feltárta, és Terhelt1 I. r. vádlottal szemben cselekménye tárgyi súlyához, valamint személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő büntetést szabott ki, mely szükséges és elégséges a büntetési célok eléréséhez. Törvényesen került sor a szabadságvesztés büntetés próbaidőre való felfüggesztésére is, tartama valóban megfelelő visszatartó erőt jelent ahhoz, hogy a jövőben tartózkodjon a bűncselekmények elkövetésétől.

[22] Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében ugyanakkor a cselekmény részesként történt megvalósítása, különösképp pedig számottevően romló egészségi állapota miatt a másodfokú bíróság lehetőséget látott a szabadságvesztés rendelkező rész erejéig történő enyhítésére, mely a belső arányossághoz jobban igazodik, és megfelel a fokozatosság elvének is. E mellett szintén a büntetés kiszabásánál irányadó körülmények, orvosi dokumentumokkal alátámasztott és orvosszakértő által igazolt fennálló betegségei miatt a Btk. 35. § (2) bekezdése alkalmazásával a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvény szerint irányadó börtön helyett eggyel enyhébb, a Btk. 37. § (1) bekezdése szerinti fogházban határozta meg. A II. r. vádlott vonatkozásában alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés mindenben igazodik a szabadságvesztés tartamához.

[23] A foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása mindkét vádlott tekintetében szükséges és arányos, teljesítve ezáltal a büntetés törvényben foglalt és az elsőfokú bíróság határozatában kiemelt céljait.

[24] Mindezekre figyelemmel a fellebbezések közül a II. r. vádlott vonatkozásában bejelentett, enyhítésre irányuló másodlagos védelmi jogorvoslat vezetett eredményre, míg az I. r. vádlott tekintetében a fellebbezés nem foghatott helyt.

[25] Az elsőfokú bíróság elmulasztott indokolást adni róla, ezért az ítéltábla jelen másodfokú határozatában utal rá, hogy a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt Terhelt1 I. r. vádlottnál nem állnak fenn a 8/2015. (IV.17.) AB határozat alapján hivatalból vizsgálandó előzetes mentesítésnek a törvényi előfeltételei. A bírói gyakorlat szerint az előzetes mentesítés rendkívüli intézmény (BH1996. 510.), melyet szem előtt tartva a másodfokú bíróság úgy találta, hogy a költségvetést károsító cselekmény tárgyi súlyára, motívumára figyelemmel az alkalmazásának még az I. r. vádlott viszonylag kedvező személyi körülményei mellett sem teremődnek meg a feltételei.

[26] A Terhelt2 II. r. vádlottal szemben korábban a Miskolci Járásbíróság 18.B.1702/2013/46. számú, illetőleg a *Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.1714/2014/19. számú ügydöntő határozataival* jogerősen kiszabott 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére azonban elévülés miatt nincs törvényi lehetőség.

[27] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv.tv.) 28. § (1) bekezdés d) pontja szerint a szabadságvesztés végrehajthatósága öt évet el nem érő tartam esetében öt év elteltével évül el. A 29. § (1) bekezdése értelmében az elévülés határideje felfüggesztett szabadságvesztésnél a próbaidő leteltének napjával kezdődik. A Bv.tv. 29. § (4) bekezdése alapján az elévülést csak a büntetés végrehajtása végett tett intézkedések szakítják félbe.

[28] A II. r. vádlott előéleti adataival kapcsolatos csatolt iratokat áttekintve megállapítható, miszerint a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáról rendelkező határozatok 2015. június 9. napján emelkedtek jogerőre, így a szabadságvesztés végrehajthatósága a próbaidő 3 éves tartamának leteltétől számítottan – végrehajtás érdekében hozott jogerős rendelkezés hiányában – 2023. június 9. napján időközben elévült. Erre figyelemmel az említett rendelkezést az ítéltábla mellőzte.

[29] Az elsőfokú ítéletnek az I. r. vádlott tekintetében kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjával, a bűnjelekkel kapcsolatos és a bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezései mindenben megfelelnek a határozatban felhívott törvényi előírásoknak.

[30] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdés alkalmazásával megváltoztatta, míg egyéb részekben a határozatot a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

[31] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – fellebbezésnek a Be. 615. § (1), (2) bekezdései értelmében nincs helye.

Debrecen, 2023. június 20.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó József s.k. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.38/2021/61. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.283/2023/8. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2023. június 20.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke